

ΣΥΝΕΤΕΥΞΗ: Λένα Ευαγγέλου

«Δεν πρέπει να υποτιμάμε ποτέ τη νοημοσύνη και την αντιληπτική ικανότητα των παιδιών», αυτή είναι η άποψη της Αλεξάνδρας Μπισολάη, εκπαιδευτικού και συγγραφέα που τα βιβλία της απευθύνονται σε μικρά και μεγάλα παιδιά.

Το γράψιμο είναι ένας τρόπος να σκηνοθετεί την καθημερινότητά της, μια προσωπική δυνατότητα διαφυγής η οποία της επιτρέπει να ταξιδεύει σε κόσμους παράλληλους με την πραγματικότητα.

Με αφορμή την κυκλοφορία του βιβλίου της «Η νύχτα των πυγολαμπίδων» από τις Εκδόσεις Πατάκι, μιλάει στο «Ζω» για το μαγικό ραβδάκι που μπορεί να κρατάει στα χέρια του ένας συγγραφέας όταν βλέπει τον κόσμο μέσα από τα μάτια των παιδιών.

Πώς γεννήθηκε η σχέση σας με το γράψιμο;

Κατ' αρχάς είμαι φανατική αναγνώστρια από πολύ μικρή ηλικία. Έζησα μεγάλο μέρος της ζωής μου διαβάζοντας βιβλία, βρίσκοντας στις σελίδες τους διαφορετικούς χαρακτήρες και πρόσωπα, συναντώντας πολλές ζωές, διεξόδους και φυγές. Τα βιβλία ήταν πάντα ένας κόσμος ολόκληρος για μένα, πολλές φορές πιο σημαντικός από τον πραγματικό κόσμο στον οποίο ζούσα. Προφανώς, πολλές εικόνες, φράσεις, ήρωες, ιστορίες που είχαν μαζευτεί μέσα μου ζήτησαν κάποια στιγμή διεξόδο και έτσι άρχισα να γράφω. Και οι ιστορίες που γράφω τώρα, όμως, εξακολουθούν να αποτελούν έναν δεύτερο κόσμο δίπλα στον πραγματικό, της καθημερινότητας. Είναι ένας κόσμος που τρέχει παράλληλα και η ύπαρξή του με βοηθάει να επεξεργάζομαι και να μεταπλάω την πραγματικότητα δίνοντάς της τις διαστάσεις και τις διεξόδους που θέλω, ο δικός μου τρόπος να σκηνοθετώ την καθημερινότητά μου.

Τι κρύβει η ανάγνωση του τελευταίου σας βιβλίου «Η νύχτα των πυγολαμπίδων»;

Μια παγκόσμια συνεργασία παιδιών, πουλιών, ψαριών και ζώων - τα περισσότερα από τα οποία κινδυνεύουν ή βρίσκονται υπό εξαφάνιση - που αποφασίζουν όλα μαζί να σώσουν τον πλανήτη από τη μόλυνση του περιβάλλοντος. Είναι ένα παραμύθι που μιλάει για τη δύναμη της αγάπης και της συνεργασίας, μια ιστορία που έγραφα πεσμένη και εγώ από ένα μέλλον που με πολύ γρήγορους ρυθμούς, φαίνεται να έρχεται και να υλοποιεί τους πιο μεγάλους φόβους που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος, ό-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΠΙΣΟΛΑΗ (ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ)

«Τα παιδιά είναι σουρεαλιστές»

Ποια είναι

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Κέρκυρα. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κι από τότε ζει και εργάζεται στην πόλη ως φιλόλογος. Γράφει βιβλία για μεγάλους και παιδιά. Μέχρι στιγμής έχουν εκδοθεί τα βιβλία της: «Θα σε μάθω να πετάς», νοβέλα, Εκδ. Ομβριος 1998, «Όδος Αθών»: Θάλαμος 17», μυθιστόρημα, Εκδ. Πατάκι 2002, «Λούρεας άνεμος», μυθιστόρημα, Εκδ. Νεφέλη 2008 και τα παιδικά: «Το καλοκαίρι κοιμάται στο πατάκι μας», Εκδ. Κάστωρ 2004, «Ασπερόσπιτο», Εκδ. Πατάκι 2008, «Θέλω να σας πω πιν αλίθεια», Εκδ. Πατάκι 2009, «Με λένε Νιλουφάρ», Εκδ. Πατάκι 2010.

«Νομίζω ότι το πιο σημαντικό είναι να μην υποτιμάς τη νοημοσύνη ή την αντιληπτικότητα των παιδιών. Δεν συμφωνώ με την άποψη ότι τα παιδιά δεν καταλαβαίνουν, ούτε τα βιβλία που απευθύνονται σε αυτά πρέπει να είναι εύκολα ή να έχουν απλά νοήματα», λέει η Αλεξάνδρα Μπισολάη

πως η περιβαλλοντική καταστροφή. Πιστεύω βέβαια ότι αν βρει ο καθένας αυτό που μπορεί να δώσει νόημα στη ζωή του και κινητοποιηθεί, τότε ακόμη και τα ζοφερότερα πράγματα του παρόντος και του μέλλοντος ίσως μπορούν να αλλάξουν. Γι' αυτό κι εγώ σε αυτή την ιστορία κινητοποιώ τα παιδιά, βάζοντάς τα να ξεκινήσουν μια δύσκολη επιχείρηση σωτηρίας. Ίσως αυτά καταλαβαίνουν πράγματα που οι μεγάλοι πολλές φορές, μέσα στην αγωνία της καθημερινότητας και στο κινήγι του χρόνου, τα ξεχνούν. **Τι ρόλο παίζουν οι πυγολαμπίδες σε αυτή την επιχείρηση σωτηρίας;**

Οι πυγολαμπίδες δείχνουν στα παιδιά και τα ζώα τον δρόμο

στο ταξίδι τους για την πραγματοποίηση του στόχου τους. Ωστόσο, θα έλεγα ότι έχουν περισσότερο συμβολική διάσταση. Επειδή είμαι από την Κέρκυρα και μεγάλωσα μέσα σε κίπους γεμάτους πυγολαμπίδες είναι για μένα το σύμβολο της ζωής. Ένα λιβάδι γεμάτο φωτάκια που αναβοσβήνουν είναι μια εικόνα μαγείας που κουβαλώ από τα παιδικά μου χρόνια και προσπαθώ να την ξαναζήσω. Ίσως απομυθώ με την άποψη ότι τα παιδιά δεν καταλαβαίνουν, οπότε τα βιβλία που απευθύνονται σε αυτά πρέπει να είναι εύκολα ή να έχουν απλά νοήματα. Καθόλου δεν ισχύει αυτό. Άλλωστε τα παιδιά από μόνα τους, επειδή είναι οι πρώτοι και κα-

«Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΩΝ»

Η σωτηρία του πλανήτη στα χέρια των παιδιών

Η θάλασσα φουσκώνει, οι πάγοι λειώνουν και ένα μικρό νησί κινδυνεύει να εξαφανιστεί κάτω από τα κύματα, καθώς η στάθμη του νερού ανεβαίνει. Τα παιδιά που κατοικούν σ' αυτό θυμώνουν και αποφασίζουν να αντδράσουν. Μαζί τους θα συνεργαστούν ζώα, πουλιά και ψάρια, που χρόνια ταλαιπωρούνται από την αδιαφορία των ανθρώπων, αλλά και όλα τα παιδιά του πλανήτη, τα οποία αποφασίζουν να δώσουν ραντεβού στην πρωτεύουσα του κόσμου, μπαίνοντας σε μια μεγάλη περιπέτεια. Όλα αυτά συμβαίνουν στη «Νύχτα των πυγολαμπίδων» που έχει γράψει η Αλεξάνδρα Μπισολάη, σε εικονογράφηση της Μαρίας Μπακά.

«Όταν γράφεις ένα παραμύθι ή τέλος πάντων μια ιστορία για παιδιά, το καλό είναι ότι μπορείς να κρατάς το μαγικό ραβδάκι της καλής νεράιδας που έχει τη δύναμη να αλλάξει τον κόσμο. Βλέποντας η ζωή μέσα από τα μάτια των παιδιών, μπορείς να αυτό το ραβδάκι να κάνεις πραγματικότητα όλα αυτά που οραματίζεσαι», εξηγεί η συγγραφέας.

ΔΥΟ ΑΚΟΜΗ ΒΙΒΛΙΑ

Άλλα δύο βιβλία δικά της, μικρά εικονογραφημένα που εντάσσονται στη σειρά «Χωρίς σωσισβίο» και προορίζονται για παιδιά των πρώτων τάξεων του δημοτικού, κυκλοφορούν πρόσφατα από τις Εκδόσεις Πατάκι. Τίτλος τους: «Θέλω να σας πω πιν αλίθεια» και «Με λένε Νιλουφάρ». Η Αλεξάνδρα Μπισολάη γράφει επίσης αυτό το διάστημα μια εκδοχή της Οδύσσειας του Ομήρου σε δεκαπεντασύλλαβο ιαμβικό με διακεμενικές αναφορές, συνδένοντας με συνειρμικό τρόπο εικόνες της Οδύσσειας με στίχους δημοτικών τραγουδιών αλλά και στίχους του Γ. Ρίτσου, του Κ. Παλαμά, του Γ. Σεφέρη και του Α. Σολωμού.

σε ό,τι σε καίει, σε ό,τι σου τρώει την ψυχή... υπάρχει κάτι που δεν έχει χαθεί». Είναι το φωτάκι που κρατάει ο καθένας αναμμένο μέσα στην ψυχή του, αυτό το λίγο από το οποίο μπορείς να φτιάξεις κάτι περισσότερο για να φτιάξεις κάτι μεγάλο.

Ποιο είναι το στόχιαμα για ένα συγγραφέα που γράφει για παιδιά;

Νομίζω ότι το πιο σημαντικό είναι να μην υποτιμάς τη νοημοσύνη ή την αντιληπτικότητα των παιδιών. Δεν συμφωνώ με την άποψη ότι τα παιδιά δεν καταλαβαίνουν, οπότε τα βιβλία που απευθύνονται σε αυτά πρέπει να είναι εύκολα ή να έχουν απλά νοήματα. Καθόλου δεν ισχύει αυτό. Άλλωστε τα παιδιά από μόνα τους, επειδή είναι οι πρώτοι και κα-

λύτεροι σουρεαλιστές, έχουν ιδιαίτερη σχέση με τον ποιητικό λόγο. Με βάση το ύψος, το μέγεθος και τα εργαλεία που έχουν στα χέρια τους για να καταλάβουν τον κόσμο των μεγάλων, τα παιδιά αντιλαμβάνονται την πραγματικότητα με τελείως σουρεαλιστικό τρόπο, κάνοντας αναπάντεχους συνδυασμούς ή ανατρέποντας πολλές φορές τα δεδομένα. Έχουν επομένως μια θεώρηση της πραγματικότητας που υπερβαίνει τον τρόπο με τον οποίο πολλές φορές την βλέπουν οι ενήλικοι. Ίσως αυτή είναι και η μεγαλύτερη δυσκολία, να γράψεις κάτι που θα αφορά τα παιδιά, θα είναι κοντά στα συναισθημάτα τους και στον τρόπο που αντιλαμβάνονται τα πράγματα.